

Krúdy Gyula, aki „A vörös postakocsi“ c. regényében amilyen fokban élénk és érdekes képét rajzolja Budapest közelmúltjának, olyan fokban alkuszik meg másfelől az alsóbbrendű mulattatás közönségesebb eszközeivel. Elvesztette volna Krúdy régi

olvasóközönségét, hogy új után kell néznie, amelynek kétértelműségek s a jobb ízlést bántó, frivol előadás, mindennapi trükkök és hasonló engedmények kellene? Kevés írónk van ma Krúdynál felkészültebb a magyar közelmúlt regényének megírására, csak komolyan kellene venni feladatát, szakítania kellene az öregedő Jókai és tárcázó Mikszáth módszerével: az olvasók, akiket így szerezne magának, számban talán nem, de valami másban bizonyára felülmúlnák azokat, akiket most — számára meg nem engedhető eszközökkel — toboroz magának.